

Arrest

nr. 212 755 van 22 november 2018
in de zaak X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. de VIRON
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. GAMMAR, die loco advocaat I. de VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven.

Dit is de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN | ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : R.

geboortedatum : 01.03.1980

geboorteplaats : Kanresanthurai

nationaliteit: Sri Lanka

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 7 juni 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen(1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. de verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

De verwerende partij licht de exceptie als volgt toe:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

" § 2. (Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [1of de asielaanvraag niet in overweging neemt] , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten."

Terwijl art. 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 06.06.2017 een beslissing genomen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat- Generaal voor

de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu zijn asielaanvraag geweigerd werd, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

“De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage I3quinquies betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 54.695 van 20 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.” (R.v.V. nr. 78.203 van 28 maart 2012)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het door haar ingediende beroep.

Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing daarnaast steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, m.n. de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 8 EVRM en 13 EVRM in haar verzoekschrift, maar doet daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet over het vereiste belang beschikt (en dit nog los van de vaststelling dat deze voorgehouden schendingen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen).

Het supra aangehaalde art. 52/3, § 1 Vreemdelingenwet voorziet immers niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgetoetst aan hogere rechtsnormen, nu de loutere vaststelling van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de illegale verblijfstoestand, door de wetgever als enige voorwaarden werden bepaald bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit standpunt werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof, dat stelt:

“De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de

asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt. Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat « het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld 14 te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten » (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19).” (GwH nr. 2015/089 van 11.06.2015)

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Verweerder besluit dan ook dat verzoekende partij haar annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. De verwerende partij werpt in de nota in een eerste exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Volgens artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Daarenboven kan, met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, worden opgemerkt wat volgt.

De verwerende partij houdt voor dat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit is. Evenwel stelt de bestreden beslissing *“in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 (...) wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (...)”*.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Dit kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, maar ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 13 van het EVRM, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het beginsel "audi alteram partem".

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

~~"artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
-artikel 13 van het EVRM;
-artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
-artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
-artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
-het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);
-het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem »;~~

~~1.~~

"Overwegende dat de tegenpartij op 15.06.2017 aan verzoeker bevolen heeft om het Belgisch grondgebied te verlaten;

Dat verzoeker meent dat deze beslissing onwettelijk is en een schending vormt van artikel 8 van het EVRM, artikel die de eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven waarborgt;

Dat verzoeker inderdaad vader is van twee kinderen die wettig als vluchtelingen in België verblijven.

Dat zijn vrouw ook wettig als vluchteling in België blijft.

Dat verzoeker met zijn vrouw en zijn twee kinderen woont.

Dat hoewel de verzoeker en zijn vrouw huwelijksproblemen uit het verleden leefden, de familie nu opnieuw samen sinds een jaar woont.

Dat de verzoeker legaal op het Belgische grondgebied in 2014 aangekomen is.

Dat hij werkte en een sociale, gezins- en privéleven hier in België sindsdien ontwikkelde.

Overwegende dat artikel 13 van het EVRM stelt dat : "Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie".

Dat verzoeker dus recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om de schending van artikel 8 van het EVRM in te roepen;

2.

Overwegende dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land".

Dat voornoemd artikel een omzetting is van artikel 15 van de Richtlijn 2008/155/EG; Dat de parlementaire voorbereidingen benadrukken dat deze richtlijn een verplichting oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert' ;

Dat ook artikel 8 van het EVRM dergelijke belangenafweging oplegt tussen het algemeen belang en de belangen van verzoeker;

Overwegende dat de tegenpartij, in het licht van voormelde artikelen, een individueel onderzoek moest verrichten naar de persoonlijke situatie van verzoeker om deze belangenafweging te kunnen volbrengen;

Dat uw Raad, op 23.06.2016 (n° 170460), betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten, geacht heeft dat :

“hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140)” (wij onderlijnen) ;

Dat de RvV verder stelt dat :

“De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging” (wij onderlijnen) ;

Dat, in een arrest n°182 432 van 16 februari 2017, uw Raad ook geacht heeft dat :

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben”.

Dat de tegenpartij geen individueel onderzoek heeft verricht aangaande de situatie van verzoeker: dat de tegenpartij bijgevolg ook geen billijke afweging heeft verricht tussen de belangen van verzoeker en het algemeen belang;

Dat de tegenpartij onder meer wist, alvorens het nemen van de beslissing, dat verzoeker twee kinderen heeft die als vluchtelingen in België worden erkend.

Dat tegenpartij onder andere niet wist, alvorens het nemen van de beslissing, dat verzoeker en zijn vrouw hun huwelijksproblemen hebben opgelost en dat ze nu sinds een jaar opnieuw samenwonen, element die verzoeker had kunnen doen gelden ingeval van prealabel onderzoek;

Dat de tegenpartij zijn onderzoeksplicht dus duidelijk niet vervuld heeft en bijgevolg geen belangenafweging verricht heeft tussen het privé-en familieleven van verzoeker en het algemeen belang;

Dat de tegenpartij een degelijk onderzoek had moeten volbrengen om zich daadwerkelijk en bewust te kunnen uitspreken over de proportionaliteit van de bestreden maatregel met artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing dus helemaal illegaal is en in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 daar deze artikelen een proportionaliteitsafweging opleggen die niet uitgevoerd werd;

Overwegende dat dit duidelijk blijkt uit de motivatie van de bestreden beslissing die niet afdoende gemotiveerd is ; Dat in de bestreden beslissing inderdaad enkel wordt aangehaald dat verzoeker geen geldig visum en paspoort heeft maar met geen woord gerept wordt over het privé-en familieleven van verzoeker hoewel er bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening gehouden moet worden “met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land”

Dat de bestreden beslissing ook de formele motiveringsplicht schendt daar helemaal niet gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980;

Dat de tegenpartij dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt alsook artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

3.

Overwegende dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

Dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat “dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)” (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) van 15.06.2017 genomen werd op basis van artikels 7 en 52/3 van de wet van 15 december 1980 die een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » niet alleen van toepassing is op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, Contentieux administratif, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 – 223) ;

Dat dit beginsel een dubbel doel heeft: « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.v.S., arrest Pagnier, n°197.693 dd. 10 november 2009, R.v.S., 29 mei 1985, n°25.373, Omloop);

Dat er sprake is van een "principe de bonne administration et d'équitable procédure" (vrije vertaling: goede administratie en eerlijk proces)(C.E. 5 février 1970, n° 13.99, Lamalle)

Dat dit principe veronderstelt dat de persoon in kwestie moet geconvoceerd worden met indicatie van de elementen en de maatregelen die er zullen genomen worden (C.E. n°106.969, 24/5/2002) en moet toegang krijgen tot haar dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E., n°26.787, 26/6/1986; C.E., n°31.091, 18/10/1988) ;

Dat het principe 'audi alteram partem' slechts enkele uitzonderingen kent, nl. :

- Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent » (vrije vertaling : indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt),
- indien de geadministreerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn
- indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)

Dat het artikel 41 van het Handvest van Grondrechten dit recht eveneens behandelt en van algemene toepassing is, gezien de arresten van 22 november 2012 (C-277/11) en 10 september 2013 (C-383/13) (die het principe als deel van de verdedigingsrechten verklaard) van het Europees Hof van Justitie ;

Overwegende dat verzoeker vóór het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) van 15.06.2017 niet werd verhoord ;

Dat de situatie van verzoeker in geen enkel geval een uitzondering kan vormen op het principe 'audi alteram partem' ;

Dat men inderdaad niet in aanwezigheid was van een dringende noodzaak ;

Dat verzoeker ook niet gecontacteerd werd of uitgenodigd werd op dergelijk verhoor ;

Dat uiteindelijk een gehoor weldegelijk nodig was om alle pertinente elementen van de zaak te kennen, onder meer betreffende de familiale context van verzoeker hier in België; Dat men op zijn minst niet kan stellen dat het gehoor 'in geen enkel geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing' ;

Dat de RvV op 19.03.2015 in een arrest n° 141 336 een inreisverbod heeft vernietigd omdat verzoeker niet de mogelijkheid had gekregen om verschillende elementen te doen gelden betreffende zijn privéleven : « Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne » ;

(Vrije vertaling : Zonder zich over deze elementen uit te spreken, kan de Raad slechts vaststellen dat, door aan verzoeker niet de gelegenheid te geven om op een handige en effectieve manier haar standpunt te laten kennen vóór het nemen van de bestreden beslissing, die een beslissing is die mogelijk een negatieve invloed zal hebben op haar belangen, laat staan in de mate dat het een inreisverbod voor een periode van twee jaar vaststelt, de tegenpartij het hoorrecht niet heeft gerespecteerd als beginsel van het unierecht).

Dat verzoeker vader van twee kinderen is die legaal als vluchtelingen in België verblijven.

Dat zijn vrouw ook legaal als vluchteling in België blijft.

Dat verzoeker met zijn vrouw en zijn twee kinderen woont.

Dat verzoeker legaal op het Belgische grondgebied in 2014 aangekomen is.

Dat hij werkte en hij een sociale, gezins- en privéleven hier in België sindsdien ontwikkelde.

Dat verzoeker dus duidelijk de kans had moeten krijgen om deze en andere elementen te doen gelden;

Dat de beslissing, daar het principe 'audi alteram partem' niet werd gerespecteerd, dus onwettelijk is;”

3.2. de verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden daar de bestreden beslissing een schending zou vormen van zijn privé- en gezinsleven. Verzoekende partij houdt verder voor dat geen individuele afweging zou zijn gemaakt van de situatie van verzoekende partij. Tot slot uit verzoekende partij kritiek dat hij niet gehoord zou geweest zijn alvorens de bestreden beslissing hem werd betekend. Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoekers (bijlage 13quinquies).

Betreffende de vermeende schending van het privé- en gezinsleven van verzoekende partij, herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit juncto art. 52/3 van de Vreemdelingenwet.

Laatstgenoemd artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit een lezing van voormeld artikel blijkt dat bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet dient te worden afgetoetst aan hogere rechtsnormen, nu de loutere vaststelling van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de illegale verblijfstoestand, door de wetgever als enige voorwaarden worden bepaald bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Terwijl verzoekende partij er bovendien niet in slaagt aan te tonen dat zijn privé- of gezinsleven geschonden zou worden door de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit art. 8 van het EVRM, niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van art. 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij bij wet is voorzien, zodat aan de eerste voorwaarde van art. 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Verweerder laat in dit verband gelden dat artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies) moet betekenen wanneer wordt vastgesteld dat de asielaanvraag van de betrokkene is geweigerd.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Zie in die zin:

“Het spreekt daarnaast voor zich dat het beëindigen van het verblijfsrecht van een vreemdeling die in het raam van een gezinshereniging naar België kwam en waarbij is vastgesteld dat de gezinshereniger niet in de mogelijkheid is om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van personen die niet over eigen bestaansmiddelen beschikken en die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden met wie zij wensen samen te leven zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen.” (R.v.V. nr. 107 062 van 22 juli 2013)

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het vermeend familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zijn private belangen – die blijkens de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk in aanmerking werden genomen – zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemeen belang dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 28.04.2016 een asielaanvraag indiende omdat hij zijn vrouw wenste te verlaten.

De bewering van verzoekende partij dat hij op heden opnieuw met zijn vrouw een duurzame relatie zou onderhouden, wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze bewering strookt niet met de stukken van het administratief dossier, terwijl verzoekende partij nog geen enkele stap ondernomen heeft om een nieuw verblijfsrecht te bekomen op basis van zijn vermeende relatie.

Verzoekende partij toont voorts niet aan dat hij gedurende zijn tijdelijke verwijdering, tot verzoekende partij zich in het bezit gesteld heeft van de vereiste verblijfstitels, geen contact zou kunnen houden met zijn kinderen. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in zijn vermeend privé- of gezinsleven zou teweegbrengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij acht verder art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden daar de gemachtigde van de Staatssecretaris geen individueel onderzoek zou gevoerd hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in

het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van zijn twee kinderen en de bewering dat de echtelijke problemen met zijn vrouw opgelost zouden zijn.

Verweerder laat gelden dat het relaas van verzoekende partij door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 06.06.2017 werd geacht niet te volstaan om als vluchteling erkend te worden. Verzoekende partij diende kwestieuze asielaanvraag in om reden dat hij zijn vrouw wenst te verlaten. Verweerder merkt hierbij op dat verzoekende partij gedurende het onderzoek van zijn asielaanvraag op geen enkel moment het Commissariaat ingelicht heeft over de bewering dat de relatie met zijn vrouw opnieuw stabiel zou zijn. De bewering van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden, minstens dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zelf naliet de nodige informatie over te maken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris ging dan ook geheel terecht, conform art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, over tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten -asielzoeker (bijlage 13quinques). Uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 06.06.2017 blijkt uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij, zodat deze niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nogmaals een individueel onderzoek zou moeten gevoerd hebben.

Verweerder verwijst tevens naar hetgeen supra is uiteengezet, en waaruit blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een schending van het gezinsleven zoals vervat in art. 8 EVRM.

Een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot acht verzoekende partij het hoorrecht geschonden.

Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig op art. 41 van het Europees Handvest kan beroepen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden niet te zijn gehoord geweest:

- Verzoeker werd op 10.05.2016 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 10.05.2016 werd de asielaanvraag van verzoeker overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

- Op 10.05.2017 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelige beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU,

M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij een theoretisch betoog uit en zich beperkt te verwijzen naar zijn familiale situatie.

Verweerder laat gelden dat in de weigeringsbeslissing dd.06.06.2017 uitdrukkelijk werd verwezen naar de familiale situatie van verzoekende partij ("De supra aangehaalde redenen voor uw asielaanvraag, echtelijke problemen en de wens om bij uw kinderen in België te blijven, vallen namelijk niet onder deze rubrieken"). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij bijkomende informatie had kunnen aanreiken en liet tevens na bijkomende informatie aan het Commissariaat over te maken nopens de vermeende oplossing van de echtelijke problemen.

Het is aan verzoekende partij om aan te duiden dat hij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De bewering dat de echtelijke problemen opgelost zouden zijn, wordt niet aannemelijk gemaakt en strookt niet met de stukken van het administratief dossier.

Zie in die zin:

"Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord." (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. In haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat zij vader is van twee kinderen die wettig als vluchtelingen in België verblijven. Zij stelt verder dat haar vrouw ook wettig als vluchteling in België verblijft. Zij stelt dat zij samenwoont met haar vrouw en twee kinderen. Zij vervolgt dat de verwerende partij bovendien wist dat de verzoekende partij twee kinderen heeft die als vluchteling zijn erkend. Hoewel de verzoekende partij en haar vrouw huwelijksproblemen hadden in het verleden, leeft de familie volgens de verzoekende partij nu opnieuw samen sinds een jaar. De verzoekende partij stelt dat zowel artikel 8 van het EVRM als artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een belangenafweging vereisen in de bestreden beslissing tussen het algemeen belang en de belangen van de verzoekende partij zelf. De verwerende partij moest een individueel onderzoek doen naar de persoonlijke situatie van de verzoekende partij om deze belangenafweging te kunnen volbrengen, maar zij heeft dat volgens de verzoekende partij niet gedaan. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij dan ook geen billijke afweging gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en het algemeen belang. De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over het privé- en familieleven van de verzoekende partij, hoewel er bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind, en het gezins- en familieleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij voert aan dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat zij twee kinderen en een vrouw heeft die in België als vluchteling erkend werden en zij met hen samenwoont. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2000 huwde met een intussen in België erkende vluchteling en dat zij twee minderjarige kinderen (°2001 en °2008 hebben die eveneens werden erkend als vluchteling in België. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij over een verblijfstitel beschikte ingevolge gezinshereniging. Deze titel is inmiddels verstreken en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet meer bij zijn gezin woont. De verzoekende partij diende vervolgens een asielaanvraag in waarbij zij onder meer verklaarde *“Mijn vrouw heeft mij hier uitgenodigd in België, na een tijdje wilde zij mij niet meer hebben. Daarom heb ik asiel aangevraagd omwille van mijn kinderen”* en *“mijn zoon lijdt onder mijn familietoestand”*. Hoewel nergens uit het dossier blijkt dat de relatie met zijn vrouw hersteld is en het op dit punt niet aangetoond was dat er sprake was van een gezinsleven met zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat een kind geboren binnen een huwelijk ipso jure deel uitmaakt van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het kind niet langer samenleeft met één van de ouders. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Aldus heeft de verzoekende partij voldoende aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een gezinsleven met haar minderjarige kinderen.

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier voldoende blijkt dat er sprake is van een gezinsleven diende de verwerende partij hier rekening mee te houden bij het treffen van de bestreden beslissing, dat onmiskenbaar een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Het enige motief van de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In de bestreden beslissing is geen enkele motivering terug te vinden over het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij. Ook in het administratief dossier is geen enkel stuk terug te vinden waaruit zou blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, laat staan een belangenafweging heeft doorgevoerd.

In het administratief dossier is wel een synthesesedocument terug te vinden, doch het vak waarin moet worden aangegeven dat er rekening gehouden is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM (hoger belang van het kind/ effectief gezinsleven/ gezondheidstoestand) is niet ingevuld.

De verwerende partij ontwikkelt in de nota met opmerkingen een uitgebreid betoog over artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het gaat hier echter om een loutere a-posteriori motivering, die een onwettigheid van de bestreden beslissing niet kan herstellen. De bestreden beslissing bevat geen enkel motief over het gezinsleven van de verzoekende partij, en evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op enige wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 15 juni 2017, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU